SARA STORM

Etsin kunnes löydän sinut

SAGA
EGMONT

Etsin kunnes löydän sinut

Sara Storm

Etsin kunnes löydän sinut

Saga Egmont

Etsin kunnes löydän sinut

Cover image: Shutterstock & Unsplash

Cover design: Emma Björklund
Copyright © 2025, 2026 Sara Storm and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727304151

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrievial system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser. It is prohibited to perform text and data mining (TDM) of this publication, including for the purposes of training AI technologies, without the prior written permission of the publisher.
This work is republished as a historical document. It contains contemporary use of language.

www.sagaegmont.com
Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2, 1120 København K, Denmark

1.

Synttäreiden jatkot sairaalassa

Sikäli kuin Erika muisti, niin pojan nimi oli Tommi, ja hän oli kai ihan kiva. Hän ei ollut sanonut mitään ärsyttävää, mutta ei toisaalta mitään mieleenpainuvaakaan. Hänessä ei ollut suurta vikaa, mutta vika olikin siinä, ettei Erika ollut nähnyt hänessä oikein mitään muutakaan. Ja kun he olivat tanssineet hitaita, Tommi oli hinkannut itseään Erikaan aika ärsyttävästi. Erikan oli tehnyt mieli sanoa että kuule – me olemme tunteneet toisemme puoli tuntia, joten miksi ihmeessä luulet, että minä haluan tuntea sinun erektiosi omaa kroppaani vasten.

Ei hän ollut kuitenkaan tehnyt sitä, koska ei ollut halunnut järjestää kiusallista kohtausta. Hän

oli ehtinyt käydä ravintoloissa jo sen verran, että tiesi, millaista siellä usein oli – lihatiskimeininkiä. Valittiin sopiva pala ja käytiin kiinni. Tämä Tommi ei ollut voinut tietää, että Erikaa sellainen ei kiinnostanut, ei saalistus eikä saaliiksi jääminen. Hän etsi jotain muuta, erilaista yhteyttä toiseen ihmiseen.

Saattotarjouksen hän oli hyväksynyt, mutta huomauttanut heti, että oli menossa yöpymään lapsuudenkotiinsa, eikä missään tapauksessa veisi sinne yövieraita. Tommi oli lähtenyt saatille silti, ja se oli kiva: Erikasta oli hiukan inhottavaa kulkea yksin pimeän kaupungin halki, ja taksi olisi ollut opiskelijan budjetille tuhoisa.

– Se on tämä, Erika sanoi ja nyökkäsi kohti kerrostaloa, jonka eteen he olivat saapuneet.

– Okei, Tommi sanoi, eikä katsonut taloa, vaan Erikaa. – Saanko minä sinun puhelinnumerosi?

Erika oli ennakoinut tämän. Kännykkä oli jo hänen kädessään.

– Jos luettelet numerosi, niin minä tallennan sen itselleni, hän ehdotti ja riisui toisen hansikkaansa, jotta puhelimen näppäily onnistuisi.

Jos Tommi tajusi, mistä oli kyse, hän ei näyttänyt sitä. Poika luetteli numeron ja sanoi okei, kun Erika lupasi laittaa hänelle viestin.

Hyvänyönsuukkokin vaihdettiin. Erika tunsi olevansa sen velkaa, koska ei aikonut lähettää lupaamaansa viestiä. Hän poistaisi tallettamansa numeron ja unohtaisi tämän saattajan.

Tommi lähti, ja kohta Erika seisoi hississä, pyyhki suudelman jäljiltä kosteita huuliaan takkinsa hihaan ja tunsi olonsa hiukan haljuksi. Oliko hän käyttänyt hyväkseen tuota varmaan ihan mukavaa poikaa? Oli tietysti, koska hän jo saattotarjouksen hyväksyessään oli tiennyt, ettei haluaisi tavata Tommia uudelleen. Hän ei vain ollut halunnut kävellä yksin pimeässä. Hän oli katala, mutta eikö sekin olisi ollut aika katalaa, että hän olisi laittanut sen lupaamansa viestin ja siten ruokkinut turhaa toivoa?

Erika oli varma, ettei Tommi ollut se, jota hän odotti. Se joku löytyisi luultavasti, toivottavasti uudelta opiskelupaikkakunnalta, jossa hän oli nyt asunut kolmisen kuukautta. Se joku olisi aivan ihana tyyppi, sellainen, joita tässä pikkukaupungissa ei edes asunut. Se joku olisi niin fiksu ja hauska ja hyvännäköinen, että hurmaisi Erikalta jalat alta. Hän rakastuisi aivan silmittömästi. He viettäisivät romantiikantäyteisiä iltoja Erikan opiskelijakämpässä, kävisivät ensin jokirannassa kävelemässä ja sitten käpertyisivät sylikkäin hänen

pikkuruiselle sohvalleen, ja kaikki tuntuisi heti hyvältä ja juuri oikealta…

Hän haaveili rakastumisesta vielä hiiviskellessään lapsuudenkotinsa eteisessä. Hän yritti olla liikkeellä oikein hiljaa, ettei herättäisi isää ja äitiä ja pikkuveljeä. Aivan, pikkuveli, Erika naurahti itsekseen ja seisahtui huoneen kynnykselle. Hän oli ollut vähällä sytyttää sinne lampun, mutta viime hetkellä muisti, että eihän huone ollutkaan enää hänen, vaan veljen. Hän puolestaan nukkuisi pienemmässä makuuhuoneessa, joka oli entinen pikkuveljen huone. Veli oli vaihtanut huonetta heti, kun Erika oli muuttanut opiskelijaboksiinsa.

Erika lähti perääntymään huoneesta, mutta tajusi sitten vasta, mitä näki hämärän läpi. Tai pikemminkin, mitä ei nähnyt: pikkuveljeä. Sänky oli tyhjä, vaikka Erika oli ollut kapakassa melkein pilkkuun saakka.

Veli ei ollut kotona, sillä hän ei ollut myöskään olohuoneessa, ei pimeässä keittiössä närppimässä yöpalaa eikä kylpyhuoneessa harjaamassa hampaitaan. Erika tuli levottomaksi. Hän yritti soittaa veljelleen. Puhelin hälytti, mutta siihen ei vastattu.

Nyt hän ei enää varonut askeliaan, kun hän meni vanhempiensa makuuhuoneeseen. Hän räpsäytti kattolampun päälle.

– Äiti, isä! Herätkää! Erika vaati. – Kello on puoli neljä, eikä Pätkis ole tullut kotiin!

Äiti nosti päätään ensimmäisenä.

– Yhhh. Mitä, hän ihmetteli silmät puoliavoinna. – Mitä kello on?

– Puoli neljä, Erika toisti. – Missä Pätkis on? Onko hän ilmoittanut teille jotain?

– Mitä ilmoittanut, mistä, kuka, isä kyseli tokkuraisella äänellä, raaputti korvaansa ja vilkaisi puhelintaan. – Minkä takia sinä herätit meidät tähän aikaan?

– Pätkis ei ole tullut kotiin, eikä vastaa puhelimeensa, Erika sanoi. – Mitä jos hänelle on sattunut jotain?

– Noh, nuori mies vähän juhlii synttäreitään ja on mennyt pitkäksi, isä arveli. – Ei heti pidä ajatella, että jotain on sattunut.

Erika oli kuitenkin ehtinyt huolestua, ja isän kepeä sävy ärsytti häntä.

– Pätkis ei ole mikään mies, vaan 15-vuotias teinipoika, hän muistutti. – Onko nykyisin normaalia, ettei hän ole puoli neljän aikaan kotona, eikä ilmoita mitään?

– Ei se ole normaalia, äiti sanoi. – Voi voi, missähän se poika nyt on. Kyllä hänen pitäisi tietää, että kuuluu ilmoittaa, jos jää jonnekin yöksi. Vaikka sen tyttöystävän luo.

– Onko teillä sen Karlan numeroa? Erika kysyi.

– Ei ole, äiti sanoi ja tuijotti sitten puhelintaan, jonka näyttö oli yöpöydällä alkanut välkkyä. – Mikä ihmeen numero minulle tähän aikaan soittaa?

– VASTAA! Erika huusi hätääntyneenä, kun äiti ei heti tarttunut puhelimeensa. Hänet oli vallannut hirveä aavistus.

– Anna Haukela, äiti vastasi kännykkään. – Kyllä olen… mitä, minkä takia? …no voi kamala! Voi ei…

Äidin ääni oli muuttunut hätääntyneeksi. Erika ei kestänyt enempää.

– Mitä! hän huusi. – Mitä Pätkikselle on tapahtunut? ÄITI!

– Rauhoitu nyt, eihän äiti kuule, mitä siellä sanotaan, jos sinä kiljut siinä, isä moitti Erikaa.

Erikan teki mieli potkaista isäänsä, joka istui sängynlaidalla raidallisissa pyjamahousuissa ja raaputti karvaista vatsaansa näyttäen Erikan mielestä aivan sopimattoman tyyneltä. Ihan kuin hänen kiljumisensa olisi tässä tilanteessa ollut ongelma, eikä se, että pikkuveli ei ollut kotona, vaan hänelle oli tapahtunut jotain pahaa!

Äiti laski puhelimen kädestään sängylle.

– Meidän täytyy varmaan lähteä sairaalaan, hän sanoi ja räpytteli silmiään jotenkin hämmentyneen näköisenä. – Tai niin minä luulen…

– Onko Pätkis sairaalassa? Mitä on sattunut? Onko hän ollut jossain onnettomuudessa? Mitä? Erika tivasi, ja hänen teki mieli ravistella äitiään, joka näytti vieläkin puoliuniselta.

– Molemmat on viety sairaalaan, David ja Karla, äiti sanoi. – Alkoholimyrkytys, se sairaanhoitaja sanoi. Tai lääkäri. En minä muista, kumpi se oli, kun soitti.

– No voi hyvänen aika, isä sanoi. – Miten ne nyt sillä lailla ovat koheltaneet.

– Mitä muuta se hoitaja sanoi? Erika kysyi. – Sanoiko se, miten vakava tilanne on?

– Ei, tai… En minä ole enää varma, mitä se sanoi. Se sanoi, että kumpaakin hoidetaan parhaillaan alkoholimyrkytyksen vuoksi, äiti muisteli.

– Mene sinä Erika vain nukkumaan, me lähdemme äidin kanssa sairaalaan hakemaan Pätkiksen kotiin, isä sanoi ja alkoi kiskoa sukkia jalkaansa.

– Ettehän te tiedä, päästetäänkö Pätkistä vielä kotiin, Erika sanoi. – Ja en kyllä jää tänne, minä lähden mukaan!

– No, siitä sitten vaan, onhan autossa tilaa, isä sanoi ja alkoi sukeltaa villapaitaansa.

Äitikin oli saanut paidan ja housut ylleen ja punnitsi kännykkää kädessään neuvottoman näköisenä.

– Mitä sinne pitäisi ottaa mukaan? Ei mitään kai. Ai mutta onko meistä kumpikaan vielä ajokunnossa, hän alkoi miettiä.

– Oletteko te juopotelleet täällä kotona, Erika voihkaisi. Taas hänellä oli se mieliteko ravistella tai suorastaan läimäyttää vanhempiaan. Huutaa, että ryhdistäytykää, heti.

– Ei olla juopoteltu, pari saunaolutta otettiin, isä toppuutteli. – Minä voin ihan hyvin jo ajaa.

– Toivottavasti, Erika puuskahti. – Olisi aika noloa jäädä kiinni rattijuoppoudesta, kun on menossa sairaalaan sen vuoksi, että omalla alaikäisellä pojalla on alkoholimyrkytys!

– Kylläpä sinä nyt jäkätät, isä ihmetteli ja kuulosti harmistuneelta. – Olet tainnut itsekin kumota muutaman tuopin tänään.

Se oli tietysti totta, joten Erika sulki suunsa. Hänellä oli surkea olo, kun hän yritti mahdollisimman hienovaraisesti kiirehtiä vanhempiaan lähtemään sairaalaan. Huoli pikkuveljestä kaihersi ja poltteli häntä kipeästi, se oli kuin ympäri rintaa

kierivä tulipallo. Hän oli vielä kotiin tullessaan ollut pienessä hiprakassa, mutta se oli nyt tipotiessään.

He istuivat sairaalan käytävällä ja odottivat. Heille oli kerrottu, että Davidille tehtiin parhaillaan vatsahuuhtelua, koska oli epäily, että hän oli alkoholin lisäksi ottanut jotain lääkkeitä. Erika yritti olla purematta kynsiään. Hänen vieressään istuva äiti selasi mekaanisen näköisesti jotain kuluneen näköistä naistenlehteä. Isä näytti siltä, että nukahtaisi kohta, hän nojasi takaraivoaan seinään.

– Eikö se poika muka tiennyt, ettei viinan kanssa saa ottaa mitään pillereitä, isä ihmetteli raukealla äänellä.

– Mistä lähtien Pätkis ylipäänsä on viinaa juonut? Erika ihmetteli puolestaan. – Ja se Karla – sehän on kuin hyttynen. Sellaisten ei pitäisi koskea viinaan lainkaan.

– Kylläpä sinä nyt tiedät kaiken paremmin, isä kommentoi ja nikkasi silmää. – Taisit itse maistella siidereitä ihan saman ikäisenä.

– Joo, siideriä maistoin. En viinaa. Siinä on ero, Erika kommentoi kuivalla äänellä.

Pikkuveli oli juonut tyttöystävänsä kanssa puoliksi kolmen vartin pullon 40-prosenttista votkaa, sekin heille oli kerrottu. Erika oli kauhistunut

kuultuaan sen. Hän oli tutustunut kirkkaisiin viinoihin sen verran, että oli päättänyt pysyä niistä erossa. Viinasta humaltui kavalan nopeasti ja voimakkaasti.

Ovi aukesi, ja Erika ponnahti vaistomaisesti seisaalleen. Tumma, hymytön sairaanhoitaja nyökkäsi heille.

– Te olette David Haukelan perhettä? Voitte tulla nyt hänen luokseen, hoitaja sanoi.

Erika antoi isän ja äidin mennä edeltä, vaikka hän olisi halunnut lähteä juoksujalkaa ja ohittaa hoitajankin nähdäkseen heti, että pikkuveli oli elossa ja kunnossa.

Äiti hyökkäsi halaamaan sängyssä kalpeana makaavaa Pätkistä. Veli näytti pieneltä, vaikka oli oikeasti jo paljon pitempi kuin Erika.

– Voi sinun kanssasi, äiti voihkaisi. – Miten sinä nyt sillä lailla?

– No, se nyt vaan, Pätkis mutisi. – Jotenkin…

– Sosiaaliviranomaisille lähtee tästä tietysti ilmoitus, sanoi lääkäri, jonka läsnäolon Erika rekisteröi vasta nyt.

Hän oli vaalea ja nuori ja yhtä hymytön kuin hoitajakin. Hän seisoi kädet ristissä valkoisen takkinsa rinnuksen päällä ja kohdisti katseensa Erikaan.

– Oletko sinä Davidin sisko? Olitko samassa paikassa viettämässä iltaa? hän kyseli.

– Mitä, Erika hämmästyi ja hätkähti lääkärin tiukkaa ilmettä ja kylmää äänensävyä. – En! Siis olen sisko, joo, mutta olen täysi-ikäinen, ja olin viettämässä iltaa eri porukassa, ravintolassa…

Sitten jokin alkoi piipittää, ja Erika vilkaisi säikähtäneen näköisenä pikkuveljeä. Piipitys ei kuitenkaan kuulunut mistään Pätkikseen liitetystä laitteesta, vaan lääkärin taskusta. Lääkäri pyörähti sanaakaan sanomatta ovelle ja lähti harppomaan pois huoneesta kiireisin askelin, oikeastaan puolijuoksua. Sairaanhoitaja lähti hänen peräänsä, ja he vaihtoivat mennessään muutaman sanan, joista Erika ei saanut selvää.

Vielä äsken oli ollut melkein aavemaisen hiljaista, mutta nyt kuului ovien paukahtelua, huudahduksia, askelten töminää, rullaavaa ääntä kun jotain laitetta työnnettiin pitkin lattiaa, tai niin Erika ainakin arveli.

– Voi kamala, äiti sanoi. – Onkohan siellä elvytystilanne menossa?

– Missä? Pätkis kysyi raukealla äänellä.

– Jossain toisessa huoneessa, ei sinun tarvitse siitä välittää, isä sanoi. – Koskahan sinut saa viedä kotiin? Kaikki henkilökunta hävisi nyt jonnekin… Minä vaan

sitä, että jos sinun pitää jäädä tänne lopuksi yöksi, niin turhaan me täällä seisoskelemme. Voisimme lähteä kotiin ja tulla hakemaan sinut muutaman tunnin perästä. Pitäisi vain löytää joku, joka kertoisi…

Ovi töytäistiin auki, ja sisään ryntäsi kaksi hätääntyneen näköistä ihmistä, mies ja nainen ulkovaatteet päällä. He eivät selvästikään olleet sairaalan henkilökuntaa.

– Missä Karla on? nainen henkäisi.

He olivat tietysti Pätkiksen tyttöystävän vanhemmat, Erika tajusi. Hän ei ollut koskaan tavannut näitä, mutta äidille ainakin Karlan äiti oli tuttu.

– Hei Paula, äiti tervehti. – Minä en tiedä, missä huoneessa Karla on. Voi voi, on tämä nyt ikävää, kun kävi näin –

Ovi aukesi jälleen, ja sieltä tuli se sama totinen, tumma sairaanhoitaja, joka oli saatellut heidät tähän huoneeseen.

– Oletteko te Karla Reinikaisen perhettä? Tulkaa tänne minun perässäni, hän kehotti.

Reinikaiset poistuivat hoitajan kanssa, ja ovi loksahti kiinni heidän perässään.

Äiti antoi tilaa, ja Erika pääsi viimein pikkuveljensä sängyn viereen. Hän tarttui tämän käteen.

– Pätkis, hän sanoi nuhtelevalla äänellä. – Mikä ihmeen idea oli juoda votkaa?

Voiko kaiken vielä korjata?

Taikan elämä on työnteon ja sisarusten elämästä huolehtimisen rytmittämää. Hän käy treffeillä, mutta sitä oikeaa ei tunnu löytyvän. Kun Taika on jo käymässä epätoivoiseksi, hän törmää deittipalvelussa luonnonystävä Eliakseen ja päättää antaa rakkaudelle vielä yhden mahdollisuuden. Mutta sitten paljastuu vuosien takainen tragedia, joka uhkaa erottaa Taikan ja Eliaksen toisistaan.

Nimimerkki **Sara Storm** on helsinkiläinen vapaa toimittaja ja kirjoittaja. Hän puolustaa intohimoisesti onnellisia loppuja ja sekoaa hetkeksi aina nähdessään koiranpennun tai bebé-leivoksen.

SAGA
EGMONT

ISBN 978-87-27-30415-1